

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. L.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. KUOK 73092/2017, sp. zn. KÚOK/65602/2017/ODSH-SD/7658,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. KUOK 73092/2017, sp. zn. KÚOK/65602/2017/ODSH-SD/7658, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení ze dne 21. 2. 2017, č. j. PVMU 53755/2017 16a, sp. zn. OZ2 1271/2016 Ka, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. KUOK 73092/2017, sp. zn. KÚOK/65602/2017/ODSH-SD/7658 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkové oddělení, ze dne 21. 2. 2017, č. j. PVMU 53755/2017 16a, sp. zn. OZZ2 1271/2016 Ka (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 4. 2016 v 10:22 hod. na pozemní komunikaci č. II/433 mezi obcemi Žešov a Výškovice u areálu zemědělského družstva jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou B20a na 70 km/h, což bylo zjištěno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, kterým byla naměřena rychlost 87 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla tedy rychlost jízdy řidiče minimálně 84 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak uvedl, že jsou ze strany zmocněnkyně pravidelně používány také v jiných přestupkových věcech. Skutečnost, že byl žalobce řidičem vozidla, podle žalovaného jednoznačně vyplývá z oznámení přestupku, které na místě podepsal.
4. Návrh důkazu návodem k obsluze pak nebyl nijak konkretizován, přičemž průběh měření je možné zpochybnit pouze svědeckou výpovědí policistů, kteří jsou za tímto účelem proškoleni. K tomu žalovaný doplnil, že nelze rozporovat výsledky měření rychlosti jen s odkazem na skutečnost, že se celý záměrný kříž (na rozdíl od jeho středu) nenachází na vozidle, jak vyplývá také z návodu k obsluze rychloměrů.
5. Žalovaný dále považoval za nedůvodnou také námitku absence dopravního značení v místě spáchání přestupku, neboť žalobce tuto skutečnost během silniční kontroly nenamítal a zpětně ji nelze potvrdit ani vyvrátit. Navíc si lze stěží představit, že by policisté měřili rychlost, aniž by si umístění dopravního značení předem ověřili.

6. Stejně tak se žalovaný zcela ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu ohledně naplnění materiální stránky přestupku, přiměřenosti výše uložené sankce a přezkoumatelnosti vymezení místa spáchání přestupku pomocí údajů, které jsou veřejně dohledatelné. Nelze podle jeho názoru považovat za problematické, pokud prvostupňový správní orgán vycházel z policejní dokumentace, která věrohodně pozorování a zjištění policistů zachycuje.

III. Žaloba

7. V žalobě namítl žalobce následující tvrzení. Prvostupňový správní orgán postupoval při stanovení výše pokuty nezákonným a nepřezkoumatelným způsobem, neboť nebyla řádně hodnocena všechna kritéria stanovená zákonem. Prvostupňový správní orgán navíc nezohlednil svou rozhodovací praxi v jiných věcech a skutečnost, že byla přestupková minulost žalobce v podstatném rozsahu zahlazena. Samotná výše pokuty nebyla dostatečně zdůvodněna.
8. Dále žalobce poukázal na nevypořádání odvolacích námitek ve vztahu k nedodržení návodu k obsluze rychloměru, ze kterého žalovaný sám vycházel, přestože nebyl jako důkaz proveden. Stejně tak se žalovaný neměl přezkoumatelně zabývat tvrzenou absencí dopravního značení, jehož umístění dovedl pouze z obsahu policejní dokumentace, nedostatečným vymezením místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, výši uložené sankce a materiální stránkou přestupku. Kromě toho nebylo žalovaným vůbec reagováno na návrh důkazů účastnickou výpovědí, návodem k obsluze a vyjádřením ČMI z důvodu překážky mezi rychloměrem a měřeným vozidlem (dopravní značka).
9. Kromě výše uvedeného poté žalobce namítal rovněž neuvedení konkrétního znění právních předpisů ve vztahu k případnému zohlednění retroaktivity ve prospěch, nerespektování zákonného účelu měření rychlosti, jeho provádění v utajeném režimu a nepřezkoumatelnost zohlednění odchylky měření ± 3 km/h. Podle jeho názoru navíc může při měření rychlosti laserovým rychloměrem docházet při nevhodném zaměření k tzv. slip effectu, který nemusí rychloměr vyhodnotit, přestože má na výsledek měření zásadní vliv. Proto žalobce navrhl doplnění dokazování o znalecký posudek či vyšetřovací pokus, včetně odkazovaných dokumentů zabývajících se tímto problémem.
10. Podle názoru žalobce dále nebyla dostatečně posuzována ani forma zavinění, přičemž byl přestupek s ohledem na přijetí zákona č. 204/2015 Sb., již prekludován. Z těchto důvodů navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se správní orgány nemusí v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku výslovně zabývat všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, pakliže se v daném případě nevyskytly. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může taková vada spočívat pouze v nedostatku důvodů skutkových, nikoliv dílčích nedostatků odůvodnění.
12. Pokud se jedná o tvrzení žalobce ohledně tzv. slip effectu, nebylo ničím doloženo, neboť se zakládá pouze na teoretické možnosti vzniku daného jevu, jak je uvedeno v návodu k obsluze rychloměru. Za důvodné dále žalovaný nepovažoval ani námitku prekluze a nedostatečného vymezení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Z oznámení přestupku a úředního záznamu vyplývá, že měla být rychlost žalobce 87 km/h změřena v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost dopravní značkou omezena na 70 km/h. Žalobce na místě do oznámení přestupku uvedl, že s jeho spácháním nesouhlasí, což stvrdil svým podpisem. Měření rychlosti je ve správním spisu doloženo v rozhodné době platným ověřovacím listem rychloměru (do spisu dodatečně založen dne 1. 3. 2017) a záznamem přestupku.
10. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání. Před jeho konáním zaslal prostřednictvím zmocněnkyně prvostupňovému správnímu orgánu písemné vyjádření, ve kterém namítl, že se v místě spáchání přestupku dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h nenacházela. V této souvislosti navrhl provést důkaz ohledáním a vlastní svědeckou výpovědí. Současně namítl, že nebyl při měření dodržen návod k obsluze rychloměru, a to z důvodu polohy záměrného kříže. Proto navrhl provedení důkazu návodem k obsluze a přiloženým vyjádřením ČMI. V této souvislosti byl podle úředního záznamu ze strany oprávněné úřední osoby telefonicky kontaktován zaměstnanec ČMI, který k věci uvedl, že nelze doložené vyjádření zobecňovat, neboť se týká konkrétního měření v jiném případě z roku 2015.
11. Ústní jednání se konalo dne 21. 2. 2017 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnkyně, jejíž omluva nebyla akceptována. Prvostupňový správní orgán provedl důkaz obsahem správního spisu a po jednání si u PČR vyžádal ověřovací list k použitému rychloměru. Jelikož žalobce svého práva vyjádřit se k obsahu doplněného správního spisu na výzvu nevyužil, bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnkyně odvolal. Kromě nepřezkoumatelnosti namítal zejména nedostatky ohledně zjištění skutkového stavu věci a opomenutí navržených důkazů. Současně požadoval doplnit dokazování vyjádřením ČMI k výsledkům měření, návodem k obsluze rychloměru a ohledáním místa spáchání přestupku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
13. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
15. Žaloba je důvodná.
16. Úvodem považuje krajský soud za nutné konstatovat, že odpovědnost za přestupek k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla prekludována, jak tvrdil žalobce, který poukazoval na dělenou účinnost novely zákona o přestupcích provedené zákonem č. 204/2015 Sb. Krajský soud odkazuje v podrobnostech na právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v bodech 19 – 20 odůvodnění rozsudku ze dne 1. 11. 2018, č.j. 6 As 274/2018-42, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož bylo třeba § 20 zákona o přestupcích v novelizovaném znění použít již ode dne 1. 10. 2015. Proto nebyla odpovědnost za přestupek v případě žalobce prekludována k datu 15. 4. 2017, jak tvrdil žalobce, neboť prekluzivní lhůta se přerušila v důsledku oznámení o zahájení přestupkového řízení (16. 5. 2016) a dále vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl žalobce uznán vinným. Celé přestupkové řízení tak bylo uskutečněno v rámci dvouleté lhůty.
17. Krajský soud se dále zabýval tím, zda není napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, ke které se přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla v žalobě výslovně namítána. K tomu krajský soud dodává, že za nepřezkoumatelné lze podle ustálené judikatury považovat rozhodnutí správního orgánu, které je nesrozumitelné, neboť není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).
18. Ve vztahu k nyní posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a to

z následujících důvodů. Za účelem zjištění skutkového stavu věci vycházely oba správní orgány zejména ze záznamu přestupku a zbývajících součástí policejní dokumentace, mezi které patří ověřovací list rychloměru, úřední záznam a oznámení přestupku. Jedná se o rozsah dokazování, který je ustálenou judikaturou obecně akceptován, pakliže nevyšly v řízení najevo důvodné pochybnosti ohledně správnosti provedeného měření či dalších okolností majících podstatný vliv na posouzení viny obviněného z přestupku.

19. Ke stejnému právnímu názoru ostatně dospěl také Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14: „...dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti...Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“
20. Žalobce nebyl v řízení pasivní, ale naopak nejen v odvolání, ale také již před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2017 uplatnil poměrně širokou škálu námitek, kterými brojl mimo jiné proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, a to s odkazem na absenci dopravního značení omezujícího nejvyšší dovolenou rychlost v místě spáchání přestupku na 70 km/h. Dále ve vztahu k výstupní fotodokumentaci obsažené v záznamu přestupku namítal, že nebylo při měření postupováno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, a to kvůli poloze záměrného kříže a umístění překážky (dopravní značení) mezi rychloměrem a měřeným vozidlem. Za účelem prokázání svých tvrzení pak v odvolání navrhoval provedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku, návodem k obsluze rychloměru a konkrétním vyjádřením ČMI.
21. Ve vztahu k posouzení otázky viny žalobce je zcela zásadní, zda bylo v místě dopravní značení omezující nejvyšší dovolenou rychlost skutečně umístěno či nikoliv. Správní orgány v tomto ohledu vycházely z oznámení přestupku a úředního záznamu. K tomu žalovaný doplnil, že se žalobce na místě nijak nevyjádřil, přičemž je stěžejí představitelné, že by policisté měřili rychlost, aniž by si umístění dopravního značení na viditelném místě předem ověřili. Námitku proto považoval za účelovou.
22. Krajský soud připomíná, že není povinností obviněného, aby se k oznámení přestupku na místě podrobně vyjadřoval. Pokud má následně v řízení zmocněnce, který je procesně aktivní (podá vyjádření, opravný prostředek), je pochopitelné, že se s ním nejprve hodlá poradit o dalším procesním postupu. Kromě toho žalobce na místě výslovně uvedl, že se spácháním přestupku nesouhlasí. Nelze dále pominout, že námitka absence dopravního značení v místě spáchání přestupku byla uplatněna nejen v odvolání, ale již před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Případné neumístění dopravního značení je pak negativní skutečností, kterou žalobce mohl správním orgánům sám jen stěžejí doložit či prokázat.
23. Nelze se pak ztotožnit se závěrem správních orgánů, že postačuje v tomto ohledu vycházet pouze z obsahu policejní dokumentace. Ve správním spisu totiž nejsou

založeny žádné fotografie z místa spáchání přestupku a z pořízeného snímku umístění dopravního značení omezujícího nejvyšší dovolenou rychlost nijak nevyplývá (údaj o rychlostním limitu není zařízením automaticky generován). Oznámení přestupku a úřední záznam poté mohou být ve správním řízení zásadně použity pouze jako podpůrné podklady, tedy ve vztahu k jiným důkazním prostředkům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70).

24. V nyní projednávané věci proto nemohou uvedené podklady spolehlivě vyvrátit tvrzení žalobce, že se v místě daná dopravní značka nenacházela, resp. že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Nelze se pak ztotožnit ani se závěrem žalovaného, že umístění dopravního značení již není možné ke dni spáchání přestupku prokázat, neboť mohl za tímto účelem provést nejen ohledání, ale zejména výslech zasahujících policistů či vyžádání informace u příslušného silničního úřadu, zda bylo v místě dopravní značení formou opatření obecné povahy umístěno či nikoliv. K žádné z uvedených možností však žalovaný nepřistoupil, protože nebyla důvodná pochybnost o umístění dopravního značení a tedy spáchání přestupku odstraněna.
25. Co se dále týče tvrzené nesprávnosti provedeného měření rychlosti, krajský soud předně uvádí, že se žalovaný některými námitkami a důkazními návrhy žalobce v podstatě vůbec nezabýval. Vyšel pouze z toho, že se ve spisu nachází záznam přestupku, včetně snímku z rychloměru, který byl řádně ověřen. V tomto kontextu je podle názoru krajského soudu nutné odlišit technickou způsobilost daného zařízení a dodržení předepsaných postupů při jeho použití ze strany zasahujících policistů. Žalobce poukázal na dvě konkrétní vady vyplývající z pořízené fotodokumentace, a to na překážku v podobě dopravní značky mezi rychloměrem a měřeným vozidlem a polohu záměrného kříže. K první z nich se žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě vůbec nezabýval. Ve vztahu k poloze záměrného kříže pak uvedl, že je podstatné, že se jeho střed nachází na vozidle, jak lze zjistit z návodu k obsluze uvedených rychloměrů.
26. Podle názoru krajského soudu je takový závěr nepřezkoumatelný hned z několika důvodů. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že se žalovaný odkazuje na návod k obsluze rychloměru, který však nebyl ve správním řízení navzdory návrhu žalobce jako důkaz proveden, resp. není ve spisu vůbec založen. Pokud se pak jedná o samotný snímek z měření rychlosti, krajský soud musí dát žalobci za pravdu v tom, že vykazuje řadu pochybností, zda bylo měření skutečně provedeno v souladu s výrobcem stanoveným postupem.
27. V tomto ohledu vychází krajský soud z poznatků získaných vlastní rozhodovací činností, v rámci které se pravidelně setkává s výstupní fotodokumentací z různých typů měřících zařízení, včetně rychloměru, který byl použit v nyní posuzovaném případě. Je třeba souhlasit se žalobcem, že za standardní nelze rozhodně považovat fotodokumentaci, ze které není díky její nízké kvalitě bez pochybností zřejmé, zda se střed záměrného kříže vůbec nachází na měřeném vozidle (viz záznam přestupku). Kromě toho lze žalobci přisvědčit v tom, že překážka mezi rychloměrem a měřeným vozidlem v podobě dopravního značení zabírá podstatnou část fotografie měřeného vozidla.

28. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce na tyto nedostatky poukazoval nejen odvolání, ale již před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Současně navrhoval provedení důkazu novým vyjádřením ČMI, který by na základě pořízené fotodokumentace posoudil, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze a zda tedy může být záznam přestupku způsobit podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku. Ani o tomto návrhu důkazu však nebylo žalovaným rozhodnuto.
29. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány nevypořádaly všechny námitky a důkazní návrhy, které byly v řízení vzneseny, přičemž rozhodovaly na základě skutkového stavu věci, který nebyl zjištěn bez důvodných pochybností (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
30. Krajský soud se proto nevěnoval podrobněji vypořádání ostatních námitek žalobce směřujících zejména ke zpochybnění zákonnosti výše uložené sankce, neboť tuto otázku bude prvostupňový orgán nově posuzovat v dalším řízení. Pouze obiter dictum krajský soud podotýká, že vzhledem k bohaté přestupkové historii žalobce dokumentované výpisem z karty řidiče je zapotřebí zohlednit ve smyslu ustálené judikatury per analogiam institut zahlázení a nepřičítat žalobci k tíži veškeré dopravní přestupky, k nimž došlo před více než třemi lety.

VII. Závěr a náklady řízení

25. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitky proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci jako důvodné a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
26. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení (které již musí být vedeno podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017) buď za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování, popř. již provedené důkazy z hlediska jejich věrohodnosti řádně a v kontextu uplatněných námitek přezkoumatelně vyhodnotil, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť nebylo žalobci spáchání přestupku spolehlivě prokázáno.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení.

28. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x náhradu hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. února 2019

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.